

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/68/2016
Identifikačné číslo spisu:	7209216417
Dátum vydania rozhodnutia:	27.04.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivan Machyniak
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:7209216417.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci žalobcu H. H., bývajúceho v G., R., v dovolacom konaní zastúpeného JUDr. Vojtechom Pettym, advokátom so sídlom v Košiciach, Krivá 21, proti žalovanému RMS, a. s. Košice, so sídlom Vstupný areál U. S. Steel, Košice IČO: 31 650 015, o neplatnosť skončenia pracovného pomeru výpoveďou, vedenej na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 19C/135/2009, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 21. októbra 2015 sp. zn. 2Co/704/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanému nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice II rozsudkom z 25. marca 2014 č. k. 19C/135/2009 - 599 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou danej mu žalovaným listom z 26. 3. 2009 a určenia, že pracovný pomer trvá a ktorou žiadal priznať náhradu mzdy za obdobie od 1. júla 2009 do času, kedy mu žalovaný umožní pokračovať v práci. Vychádzal zo zistení, že žalobca bol v zmysle pracovnej zmluvy a jej dodatkov od 1. 1. 2005 zamestnancom žalovaného v pracovnej pozícii riaditeľ spoločnosti a od 1. 10. 2007 v pozícii generálny riaditeľ spoločnosti, že žalovaný doručil žalobcovi dňa 26. 3. 2009 výpoveď z pracovného pomeru podpísanú členmi predstavenstva Ing. Vladimírom Feckom a Ivanom Pastyrčákom, danú mu v zmysle ustanovenia § 63 ods. 1 písm. e) Zákonníka práce z dôvodu závažného porušenia pracovnej disciplíny (žalobca sa jej mal dopustiť tým, že dňa 26. 3. 2008 vystavil objednávku č. VU500180592 na realizáciu zákazky oprava priestorov starej AB budovy prevádzky VP a UVP pre spoločnosť MB STAVMONT s. r. o. bez riadneho výberového konania, že dňa 19. 9. 2008 vystavil pre spoločnosť MB STAVMONT s. r. o. objednávku č. VU410181735 na opravu cestného osvetlenia na hlavných cestách USSK, pričom došlo k porušeniu viacerých pravidiel stanovených pre výberové konanie špecifikovaných vo výpovedi, že žalobca porušil zákaz zapájať sa do činností, ktoré znamenajú konflikt záujmov, resp. vzbudzujú taký dojem (žalobca z titulu svojho pracovného zaradenia bol v procese výberov dodávateľov v rámci výberových konaní, na ktorých sa zúčastňovala spoločnosť MB STAVMONT s. r. o. osobou, ktorá mala možnosť vydávať odporúčania, resp. ovplyvňovať rozhodnutia členov výberovej komisie v

súvislosti s transakciami medzi spoločnosťou VULKMONT a MB STAVMONT s. r. o., pričom jeho rodinní príslušníci boli zamestnancami tejto spoločnosti, resp. firmy MB Stav - Marek Bubeňko, čo žalobca žalovanému ako svojmu zamestnávateľovi nenahlásil) a že v služobnom počítači žalobcu sa nachádzali obrázky erotického charakteru uložené pod jeho užívateľským menom a heslom, na čo bol opakovane upozornený dňa 19. 11. 2008 a 14. 1. 2009), že žalobca s uvedenou výpoveďou nesúhlasil, keďže dôvody tam uvedené nepreukazujú porušenie pracovnej disciplíny a že žalobca podal dňa 31. 7. 2009, t. j. v lehote uvedenej v § 77 Zákonníka práce žalobu o jej neplatnosť. Výsledkami vykonaného dokazovania mal preukázané, že žalobca sa dopustil jednotlivých skutkov tak, ako boli opísané vo výpovedi z pracovného pomeru a že sa oboznámil s platnými vnútornými predpismi žalovaného ako svojho zamestnávateľa, vrátane Technicko-organizačného postupu TOP-VULK-P-0001-01 Nakupovanie č. výtlačku 5 (ďalej len „pravidlá TOP“). K jeho tvrdeniu, že žalovaný mu dal výpoveď po uplynutí subjektívnej dvojmesačnej lehoty uvedenej v § 63 ods. 3 Zákonníka práce uviedol, že táto lehota na výpoveď pre porušenie pracovnej disciplíny začína plynúť odo dňa, keď sa zamestnávateľ preukázateľne (skutočne) dozvie o dôvode výpovede, pričom za zistenie dôvodu výpovede zamestnávateľom sa považuje, ak sa o porušení pracovnej disciplíny dozvie ktorýkoľvek zamestnanec, ktorý je vo vzťahu k zamestnancovi, ktorý porušil pracovnú disciplínu, služobne nadriadený. V danom prípade podľa stanov spoločnosti žalovaného štatutárnym orgánom spoločnosti a teda nadriadeným žalobcu je predstavenstvo ako kolektívny orgán. Z výsledkov vykonaného dokazovania vzal za preukázané, že predstavenstvo žalovaného sa o dôvodoch výpovede dozvedelo až zo správy vnútorného auditu doručenej generálnemu riaditeľovi materskej spoločnosti a jediného akcionára žalovaného U. S. Steel Košice s. r. o. a predsedovi dozornej rady žalovaného dňa 20. 3. 2009 a následne doručenej predstavenstvu (dvom jej členom) žalovaného dňa 24. 3. 2009. Pokiaľ bola výpoveď žalobcovi doručená 26. 3. 2009, dospel k záveru, že bola dodržaná dvojmesačná subjektívna lehota na danie výpovede v zmysle § 63 ods. 3 Zákonníka práce. Tvrdenie žalobcu, podľa ktorého sa žalovaný dozvedel o prvých dvoch skutkoch už dňa 26. 3. 2008, resp. dňa 19. 9. 2008, lebo objednávky podpisovali aj ďalší členovia predstavenstva Ivan Pastyrčák, resp. Ing. Vladimír Fecko, považoval za nedôvodné. Z predmetných objednávok síce vyplýva, že prvú aj druhú podpísal Ivan Pastyrčák, (prvú len v zastúpení Ing. Stanislava Szegedyho, člena predstavenstva) a že podpis Ing. Vladimíra Fecku sa nachádzal na dodatku č. 1 k prvej objednávke (dodatok bol bez uvedenia dátumu), no obaja vo svedeckých výpovediach uviedli, že v čase podpisu objednávok nemali vedomosť o skutkoch vytykánych žalobcovi vo výpovedi a že sa o porušení pracovnej disciplíny žalobcu dozvedeli až zo záverečnej správy vnútorného auditu. Pokiaľ žalobca namietal, že pravidlá v TOP ho nezaväzovali, lebo boli vydané jemu funkčne podriadeným zamestnancom, uviedol, že z obsahu pravidiel jeho bodu 3 vyplýva, že sa vzťahujú na všetkých zamestnancov spoločnosti žalovaného, ktorí sa zúčastňujú nakupovania tovarov a služieb. Keďže žalobca ako generálny riaditeľ spoločnosti sa tohto procesu zúčastňoval (bol predsedom výberovej komisie, schvaľoval kritériá pre hodnotenie ponúk, menoval výberovú komisiu atď.), bol povinný týmito pravidlami sa riadiť. Neobstojí ani tvrdenie žalobcu, že sa nedostal do konfliktu záujmov, lebo Kódex etického správania a Princípy USSK č. 07/2005 Konflikt záujmov, sa vzťahovali len na zamestnancov U. S. Steel Košice a nie na zamestnancov spoločnosti VULKMONT a teda, že týmto konaním nemohol porušiť pracovnú disciplínu. Tieto vnútorné predpisy boli totiž záväzné pre zamestnancov všetkých materských spoločností U. S. Steel Košice, ktorou bola aj spoločnosť VULKMONT. Dospel preto k záveru, že žalobca vo výpovedi opísaným konaním porušil základné povinnosti zamestnanca, resp. vedúceho zamestnanca, ktoré vyplývajú z ustanovenia § 82 písm. a), b), c) a e) Zákonníka práce, z Pracovného poriadku žalovaného a ďalších vyššie označených vnútorných predpisov, a teda, že porušil pracovnú disciplínu. Pri hodnotení intenzity porušenia pracovnej disciplíny zohľadnil, že žalobca porušil v prípade prvých dvoch skutkov pracovnú disciplínu úmyselne, s vedomým nerešpektovaním príslušných ustanovení Zákonníka práce a interných predpisov zamestnávateľa, s ktorými bol riadne oboznámený, že opísaného konania sa dopustil opakovane a navyše za situácie, keď zastával funkciu generálneho riaditeľa a predsedu predstavenstva, z ktorej pozície bol nielen on sám povinný dodržiavať vnútorné predpisy svojho zamestnávateľa, ale dbať na ich dodržiavanie aj zo strany svojich podriadených. Konania žalobcu opísané v prvých dvoch skutkoch výpovede hodnotil ako konania dosahujúce intenzitu závažného porušenia pracovnej disciplíny, pre ktoré žalovaný oprávnene dal žalobcovi výpoveď podľa § 63 ods. 1 písm. e) Zákonníka práce. Žalobu žalobcu preto ako nedôvodnú zamietol. Pokiaľ ide o ďalšie dva skutky uvedené vo výpovedi, hodnotil ich síce ako porušenie pracovnej disciplíny, ktoré však svojou intenzitou nenapĺňali zákonné

predpoklady vyplývajúce z citovaného ustanovenia Zákonníka práce pre danie výpovede zo strany zamestnávateľa. O náhrade trov konania rozhodol s poukazom na ustanovenie § 142 ods. 1 O. s. p.

2. Krajský súd v Košiciach rozsudkom z 21. októbra 2015 sp. zn. 2Co/704/2014 na odvolanie žalobcu rozsudok okresného súdu potvrdil a rozhodol o náhrade trov odvolacieho konania. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že okresný súd náležite zistil skutkový stav a vec správne právne posúdil. Za výstižné a presvedčivé považoval aj dôvody jeho rozsudku, na ktoré v celom rozsahu odkázal. Uviedol, že súd prvého stupňa sa náležitým spôsobom vyporiadal so všetkými námietkami, t. j. aj so žalobnými tvrdeniami žalobcu a preto k týmto dôvodom nemal čo doplniť. Odvolacie námietky žalobcu považoval za neopodstatnené s tým, že týmito námietkami sa v dôvodoch rozsudku vyporiadal súd prvého stupňa. V dôvodoch svojho rozhodnutia sa preto obmedzil v zmysle § 219 ods. 2 O. s. p. len na skonštatovanie správnosti odvolaním napadnutého rozsudku okresného súdu a podľa odseku 1 citovaného ustanovenia ho ako vecne správny potvrdil.

3. Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal dovolanie žalobca, ktoré bolo doručené okresnému súdu 21. 12. 2015. Dovolanie odôvodnil tým, že konanie pred odvolacím súdom je postihnuté vadami, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, že rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci a že sa mu ako účastníkovi odňala možnosť konať pred súdom. Namietal, že súd sa právne relevantným spôsobom nevyporiadal s jeho argumentáciou, že porušením pravidiel TOP nemohol porušiť pracovnú disciplínu, keďže predpis bol vydaný na nižšej rozhodovacej úrovni a nebol preto záväzný aj pre generálneho riaditeľa. Podľa neho neexistuje žiadna právna úprava, ktorá by túto ním tvrdenú skutočnosť upravovala inak. Súd v tejto súvislosti nevyslovil žiadnu právnu normu a ani jasné právne stanovisko, čo považuje za popretie jeho práva na spravodlivý proces. Okrem toho súd nevysvetlil, prečo neuznal jeho argumentáciu, podľa ktorej žalobca zmeškal lehotu pre podanie výpovede. V tomto smere akceptoval len názor žalovaného a vôbec sa nevyporiadal s tým, že objednávky (jej dodatky) podpísali aj ďalší členovia predstavenstva a nevysvetlil, prečo tieto skutočnosti nemali vplyv na začatie plynutia lehôt. Týmto tiež došlo k naplneniu odňatia možnosti konať pred súdom, ale aj k nesprávnemu právnomu posúdeniu veci v otázke začatia plynutia subjektívnej lehoty pre podanie výpovede. Poukázal tiež na to, že ak sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil s rozsudkom okresného súdu, poprel tým svoj vlastný záver o vedomosti priamych nadriadených žalobcu, vyslovený v zrušujúcom uznesení z 21. 3. 2013, v dôsledku čoho konanie bolo postihnuté vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Z rozsudkov súdov sa nedozvedel právne relevantným spôsobom ani to, prečo postup voči nemu nebol v rozpore s antidiskriminačným zákonom, základnými zásadami Zákonníka práce, ako aj s dobrými mravmi, hoci to namietal. Za ďalší podstatný dôvod dovolania považoval skutočnosť, že súd „účelovo“ prehliadol výpovede svedkov I. Pastyrčáka a V. Fecka, ktorí pri prvom výsluchu uviedli, že výpoveď podpísali, lebo ju podpísať museli a teda, že uvedené osoby nekonali slobodne a na základe vlastného rozhodnutia. Dovolateľ videl pochybenie súdu aj v nesprávnom právnom posúdení okolnosti prerokovania výpovede odborovou organizáciou. Krajskému súdu vytýkal aj to, že vôbec nereagoval na jeho závažnú právnu argumentáciu, napríklad v tom, že výpoveď mu bola daná v rozpore s dobrými mravmi. Keďže platnosť výpovede z tohto hľadiska okresný súd neposudzoval a následne túto otázku neriešil ani krajský súd, nebola mu v tejto časti konania daná žiadna možnosť pred súdom konať. Napokon poukázal na skutočnosť, že konajúce súdy sa nedostatočne zaoberali ostatnými dvomi výpovednými dôvodmi, keď okresný súd sa obmedzil iba na konštatovanie, že tieto konania žalobcu nedosahovali takú intenzitu, aby bol dôvod na danie výpovede zo strany žalovaného. Navrhol preto, aby dovolací súd rozsudok krajského aj okresného súdu zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

4. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že považuje dovolanie žalobcu vo všetkých jeho častiach za nedôvodné. Žiadal preto dovolanie zamietnuť, resp. rozsudok krajského aj okresného súdu ako vecne správne potvrdiť.

5. Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „C. s. p.“ alebo „Civilný sporový poriadok“). Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“), prístupujúci k rozhodovaniu v tejto veci po 30. júni 2016, postupoval na základe

úpravy prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 C. s. p. (podľa ktorého, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti) už podľa tohto zákona. Keďže dovolanie v tejto veci bolo podané ešte pred 1. júlom 2016, podmienky jeho prípustnosti bolo nutné posúdiť podľa právneho stavu existujúceho tu v čase podania dovolania, teda podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku rešpektujúc, že podľa § 470 ods. 2 C. s. p. procesné účinky dovolania podaného pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované aj po 30. júni 2016. Nevyhnutnosť takéhoto posudzovania vyplýva tiež zo základných princípov Civilného sporového poriadku, a to princípu spravodlivej ochrany porušených práv a právom chránených záujmov tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty, vrátane naplnenia legitímnych očakávaní strán dovolacieho konania, ktoré začalo za účinnosti skoršej úpravy procesného práva (Čl. 2 ods. 1 a ods. 2 C. s. p.) a princípu ústavne konformného i eurokonformného výkladu noriem vnútroštátneho práva (Čl. 3 ods. 1 C. s. p.).

6. Najvyšší súd ako súd funkčne príslušný na prejednanie dovolania (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie bolo podané včas k tomu oprávneným subjektom, zastúpeným advokátom v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 C. s. p., skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť.

7. Dovolaním bolo možné napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťal (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

8. Dovolanie bolo prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. Dovolanie bolo prípustné aj proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci a napokon tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak šlo o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 1, ods. 2 a ods. 3 O. s. p.).

9. V prejednávanej veci rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 1 až 3 O. s. p., lebo nejde o zmeňujúci, ale o potvrdzujúci rozsudok. Rozhodnutiu odvolacieho súdu nepredchádzalo rozhodnutie dovolacieho súdu obsahujúce právny názor v tejto veci. Nejde ani o potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil, že je dovolanie proti nemu prípustné a nejedná sa ani o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4. Dovolanie preto podľa týchto zákonných ustanovení prípustné nie je.

10. V súlade s ustanovením § 242 ods. 1 O. s. p., ktoré ukladalo dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 ods. 1 O. s. p., neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O. s. p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 ods. 1 O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťalo dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku či uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, bolo postihnuté niektorou z procesných väd vymenovaných v písmenách a) až g) tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdov, spôsobilosti účastníka, zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníkovi konať pred súdom a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom).

11. Vady konania podľa ustanovenia § 237 ods. 1 písm. a) až e) a g) O. s. p. žalobca nenamietal a ich existenciu nezistil ani dovolací súd.

12. Podľa dovolateľa k odňatiu možnosti konať pred súdom malo dôjsť v dôsledku toho, že napadnuté

rozhodnutie odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnené a nepresvedčivé, lebo nedáva odpoveď na argumentáciu uvedenú v jeho odvolaní. Dovolací súd sa preto osobitne zaoberal opodstatnenosťou tejto námietky dovolateľa.

13. Dovolací súd predovšetkým pripomína, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka konania na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva totiž aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Štruktúra práva na odôvodnenie bola rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O. s. p., pričom táto norma sa uplatňovala aj v odvolacom konaní (§ 211 ods. 2 O. s. p.). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamena, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07). Ustanovenie § 219 ods. 2 O. s. p. dáva odvolaciemu súdu možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia, ak výrok odvolaním napadnutého rozhodnutia je vecne správny a ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. V takomto prípade postačí, ak odvolací súd v rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu musí byť preto posudzované v kontexte s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorým vytvára organickú jednotu. Ak by odvolací súd musel vždy reagovať úplne na všetky dôvody odvolania, bolo by ustanovenie § 219 ods. 2 O. s. p. nepoužiteľné. Treba dodať, že aplikáciou § 219 ods. 2 O. s. p. odvolací súd vyjadruje aj záver, že námietky vznesené stranou sporu v odvolaní nie sú dôvodné, právne významné alebo spôsobilé spochybniť správnosť záverov uvedených v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie.

14. V tejto súvislosti treba upozorniť, že na zasadnutí občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu 3. decembra 2015 bolo prijaté stanovisko, uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“.

15. Dovolací súd po preskúmaní veci nezistil, že by v danej veci išlo o takýto extrémny prípad vybočenia z medzí ustanovenia § 157 ods. 2 O. s. p., ktorý by bol dôvodom pre uplatnenie (ako výnimky) druhej vety citovaného stanoviska. Odvolací súd v dôvodoch napadnutého rozsudku uvádza, že považuje napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny a že sa v celom rozsahu stotožňuje s jeho odôvodnením a preto na jeho dôvody v celom rozsahu odkázal. Súd prvej inštancie v dôvodoch svojho rozsudku podrobne vysvetlil, prečo nepovažoval za opodstatnenú argumentáciu žalobcu, podľa ktorej mu žalovaný dal výpoveď po uplynutí lehoty dvoch mesiacov, odkedy sa o dôvode výpovede dozvedel v zmysle § 63 ods. 3 Zákonníka práce. V rozsudku sa vyjadril aj k pravidlám TOP a uviedol dôvody, pre ktoré tieto pravidlá boli záväzné aj pre žalobcu. Súd prvej inštancie v rozsudku cituje ustanovenia Pracovného poriadku žalovaného, včítane ustanovení Kódexu etického správania, ktorý v zmysle čl. II je záväzný nielen pre všetkých zamestnancov spoločnosti U. S. Steel Košice s. r. o., ale aj zamestnancov dcérskych spoločností akou je žalovaný, čo platí aj v prípade Princípov USSK č. 07/2005 Konflikt záujmov. Keďže odvolací súd považoval rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny a v plnom rozsahu odkázal na dôvody jeho rozhodnutia, dal tak posudzované v kontexte s ním odpoveď na podstatné argumenty uvedené v odvolaní žalobcu v tom zmysle, že nie sú dôvodné, a teda spôsobilé spochybniť správnosť záverov rozhodnutia súdu prvej inštancie. Takýto postup odvolacieho súdu bol v súlade s ustanovením § 219 ods. 2 O. s. p. Žalobca preto nedôvodne argumentoval, že rozsudok odvolacieho súdu je nepreskúmateľný; pričom za vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f) O. s. p. v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa

predstav žalobcu.

16. K tvrdeniu žalobcu, že konajúce súdy sa vôbec nevyporiadali s jeho argumentáciou, podľa ktorej výpoveď je neplatná pre rozpor s dobrým mravom, treba uviesť, že žalobca v žalobe takýto dôvod neplatnosti výpovede neuvádzal. Takýto dôvod neplatnosti výpovede nie je ani obsahom jeho podania z 21. 1. 2014 označeného ako „Záverečná reč žalobcu vo veci 19C 135/2009“. Nemožno preto súdu prvej inštancie vyčítať, že sa týmto „dôvodom“ neplatnosti výpovede nezaoberal. Rovnako, nemožno vyčítať odvolaciemu súdu, keď na tieto skutočnosti, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvej inštancie, v odvolacom konaní neprihliadol. Nešlo totiž o prípad v zmysle § 205a O. s. p.

17. Nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 ods. 1 O. s. p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O. s. p. nezakladá (por. napr. uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010 a 2 Cdo 29/2011).

18. Pokiaľ žalobca v dovolaní namietal, že konanie pred súdmi nižších súdov trpí inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie veci a že ich rozhodnutia spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci, dovolací súd odkazuje na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej k dovolacím dôvodom v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) a c) O. s. p. by bolo možné prihliadať len v prípade procesne prípustného dovolania, čo ale nie je tento prípad (por. napr. R 54/2012 a niektoré ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 102/2012 či 7 Cdo 116/2013). Z uvedeného plynie, že na dovolacie dôvody v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) a c) O. s. p. (i keby bol prípadne namieste záver o ich opodstatnenom uplatnení) dovolací súd nemôže v tomto konaní prihliadať.

19. Vzhľadom na to, že dovolanie žalobcu v prejednávanej veci nebolo prípustné podľa § 238 O. s. p., nebola preukázaná ním tvrdená procesná vada uvedená v § 237 ods. 1 písm. f) O. s. p. a v dovolacom konaní nevyšli najavo ani iné vady uvedené v § 237 ods. 1 O. s. p., dovolaciemu súdu neostávalo iné, než dovolanie ako procesne neprípustné odmietnuť [§ 447 písm. c) C. s. p.] bez toho, aby skúmal vecnú správnosť napádaného rozsudku odvolacieho súdu.

20. Najvyšší súd v dovolacom konaní úspešnému žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, lebo mu žiadne trovy nevznikli.

21. Toto uznesenie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.